

Gaseteta d'Olot

Any I 8 de Març de 1930

Núm. II

Un discurs i un avís

SÁNCHEZ Guerra féu el seu discurs, i els que n'esperaven un pas decisiu restaren decebuts. Nosaltres, que mai no havíem cregut que el polític de Cabra arribés al final de la seva clarivident evolució, ens hem estalviat un desengany i hem pogut constatar amb satisfacció la mica de guany que el discurs representa i que és innegable. No n'esperàvem un pas definitiu perquè teníem present la seva història d'èmul electoral de Romero Robledo, de perseguidor de l'Assemblea de Parlamentaris i dels moviments obrers, d'intrigant menut de 1902 i de 1913, de perdonavides de Catalunya del 1922, però n'esperàvem quelcom perquè coneixíem la seva austeritat administrativa, el seu avorriment a tota adulació palatina, el seu decret de Mancomunitats, la seva integritat davant de la Dictadura i el seu gest de València. Sánchez Guerra ha arribat al punt màxim de la seva carrera política, i això ja és un símptoma esperançador.

Però aquest discurs ha tingut una altra virtut. Ens ha posat de manifest tots els desitjos que encara coven els dictatorialistes; visites, notetes, reticències, bravates ridícules, misteris de bon guardar perquè no tenen contingut, anades i vingudes i, al capdavall, res, gràcies a Déu. És, però, un advertiment profitós; tinguem-lo present per al nostre govern; ell ens ha d'induir a la unió, a la disciplina, a l'equanimitat de procedir i d'expressió, a l'energia davant de l'enemic, a una política, en suma, de suavitat prudent i d'energia infrangible.

Demandes d'indult

Es multipliquen de tot Catalunya els acords demanant l'ampliació de l'amnistia a tots els condemnats o processats polítics i socials, ^{per la causa de} ~~per~~ ^{els} ~~els~~ que ho foren per la causa de Garraf. Tan com aquesta ampliació no vingui, hom no podrà parlar d'amnistia com-prensiva i extensa,

Gent que pensa

La Tradició Catalana diu que *La Paraula Cristiana s'afanya a presentar un balanç, amb estudiat superàvit, de la bibliografia de la llengua catalana durant l'any 1929; ni s'afanya a presentar aquest balanç, sinó que ho ha fet al temps que cal, pel gener, ni el superàvit és estudiat, sinó ben clar. Després diu que ho fa prescindint del fet d'haver-hi entre aquestes, obres immorals, impies i perverses. No sabem veure que per aquest fet deixin d'ésser obres escrites en català i, per tant, amb dret a entrar al catàleg,*

ni que, suposant que s'escriguin, no sigui un acte lloable que surtin en català. I per acabar el solt diu: *Creiem una gran equivocació la de recomenar obres i autors immorals, encara que sigui indirectament, al incloure aquells en un inventari bibliogràfic.* El que considerem una gran equivocació és que hi hagi qui escrigui sense saber ortografia, ni morfologia ni sintaxi, com pot observar el curiós lector en el fragment que acabem de copiar, ni tenir prou discurs per veure que el fet de citar una obra no és cap recomanació, com no és cap elogi d'un home immoral el fet d'anomenar-lo.

Vic, ciutat digna

Si en algun lloc de Catalunya el règim primista ha excel·lit per la seva brutalitat, aquest lloc és Vic. Mitja dotzena de subjectes indignes de qualificatiu estampable la feren objecte de totes les atrocitats, potser perquè llur mateix isolament en mig d'un ambient noble els exacerbava totes les baixes passions. Ara, que tenim una ombra de llibertat, la ciutat de Vic l'ha aprofitada, com és natural, per manifestar tota la seva indignació i tot el seu menyspreu envers aquests aprenents de senyors feudals. El resultat ja el sabeu, un ciutadà mort i dos de ferits.

En aquests moments de dol i d'indignació manifestats per la ciutat germana amb perfecta equanimitat, els vigatans poden tenir la seguretat que els ha acompanyat tot el nostre poble, com els acompanya en la manifestació de llur voluntat de justícia severa.

VINDICACIONS

Sembla que existia l'idea, per part d'alguns amics nostres, que el primer número de *GASETA D'OLOT* hauria d'ésser una mena de *mata-degolla* esparverador. Justificava aquesta temença el pòsit que forçosament havia d'haver deixat en el fons del nostre ésser aquesta tem-

porada llarga de forçosa inhibició i de fuetades morals. Ens cal puntualitzar. Hauria estat lògic que haguéssim emprat aquest sistema demolidor si no tinguéssim fe en les reivindicacions democràtiques que van obrint-se pas, malgrat tot, i també si volguéssim concretar la nostra actuació a una revenja nua, que hauria estat en definitiva una cosa apartada en absolut de tota moralitat i contrària a les normes que han de regir la cosa pública. No és aquest el propòsit nostre. Ens interessa alguna cosa més que l'anècdota de la publicació. Ens interessa massa la nostra terra, la marxa ascendent de la nostra terra, perquè deixem oblidada la nostra obligació sota l'ombra agradable d'una revenja administrada per les nostres pròpies mans i obedient als nostres desitjos.

No intentem, doncs, revenjar-nos, però tanmateix aquests temps han malmenat masses coses per fer els ulls grossos i seguir endavant sense una vindicació de persones i coses. Potser precisa tant com la marxa ascendent de les nostres coses, l'integritat i l'honorabilitat individual, i de fet col·lectiva. Cal, doncs, si no revenja, justícia almenys.

Hem de confessar, malgrat ens dolgui, que no ha pas estat gaire honorable el comportament de molts conciutadans nostres. Ens referim als que han vist com s'empresonava i es processava injustament i no han tingut, amagat i tot, tancats en una suïcida indiferència, ni un gest ni una frase de protesta. I ja no parlem dels que han denunciat, dels que, de sota mà, han atiat la prevenció d'un delegat o d'un governador, i dels que han acusat, públicament, de suposades actuacions contra el règim de la dictadura (segurs tan de la seva impunitat com del càstig que havia de venir) perquè aquests ja formen en una cleda apart, i ja no tenen els mateixos drets a la ciutadania que els demés olotins. A aquesta mena de gent cal impossibilitar-los l'exercici de les activitats públiques.

Cal dir ben alt l'honorabilitat dels processats i empresonats polítics que ho han estat, per honor de la ciutat, per les seves conviccions i per les seves protestes contra la dictadura. Cal posar en clar amenaces, covardies i traïcions. Cal treure a la llum maquinacions subterrànies en les quals han intervingut persones que pels seus hàbits i pel que representen haurien d'haver

obrat ben altrament. Cal justificar actituds, vindicar honorabilitats, posar, definitivament, les coses al seu lloc.

En aquesta tasca la ciutat ha de pendre-hi part. Li interessa tant com als que han estat les víctimes d'aquest temps, perquè l'honor de tots els processats i empresonats per la dictadura, és la seva pròpia honor.

En aquesta tasca de refer tot el que està vulnerat, de redreçar tot el que ha estat enderrocat, de reconstruir tanta cosa destruïda, ens convé l'ajut de tothom.

LA PRIMERA FEINA A FER

Durant els dies que han seguit a la caiguda de la Dictadura s'ha parlat, molt oportunament, de llistes negres. En tots els pobles, en totes les viles i en totes les ciutats catalanes és la primera feina a fer. En aquestes llistes negres s'hi han de comptar, un per un, tots els que, en aquests sis darrers anys, han ajudat la Dictadura a governar contra la voluntat del poble.

Aquesta feina de les llistes negres és una feina urgent, cal fer-la depressa a fi d'evitar la possible filtració d'algun d'aquests elements indesitjables a les files dels partits que defensen el govern del poble, ja que això seria, a més d'un destorb i una nosa, una negra taca per a la vinent actuació política i ciutadana.

Cal que, tot seguit, aquests homes que, per satisfer la seva vanitat personal, i alguns les seves passions més insanes, han atacat per tots cantons la llibertat dels ciutadans, fent-los esclaus d'un govern de partit, i han deixat de banda la Constitució de l'Estat, en profit propi, sempre que els ha donat la gana; cal, diem, que tots aquests homes quedin ja fixats per sempre més.

Cal, també, que tots aquells catalans, més papistes que el Papa, que fent un abús de la seva autoritat dictatorial, han interdit l'ús de la nostra llengua i no han permès actes que el mateix Dictador tolerava, els assenyalem com a mals fills de Catalunya, ja que han renegat de les coses de la nostra terra.

I cal encara que tota aquella gent que feia de policia indígena, que delatava els seus germans i que promovia fets que després servien per empresonar els seus contraris, els

apuntem a la llista, amb tinta vermella, per escarnir de la nostra història i per a befa de les noves generacions.

FORA CRITS; SIGUEM HOMES I ENS RESPECTARAN

Després de sis anys i mig de dictadura podem explicar-nos com havem suportat tantes penallitats amb aquella Santa Resignació. Que si l'any vintitrès ens hagués profetitzat, ni el mateix profeta Elies, que passaríem la malura que acabem de passar i que ens vindrien a sobre tantes calamitats juntes i que les travessariem, ens hauríem rigut d'ell i dels seus pronòstics; l'hauríem engegat a passeig amb les seves profecies creient-les impossibles.

No creïem, no podíem ni concebre l'idea que els nostres nervis poguessin resistir tanta tivantor.

Hauríem cregut emmalaltir, enfollir, morir de consumpció en veure que fins se'ns negava l'aire per respirar lliurement...

I no obstant ho havem travessat com qui res i avui ens trobem més àgils i valents que mai.

I no havem emmalaltit, ni enfollit sinó que cada dia que passava ens sentíem més forts, més capaços de viure, amb més clar enteniment, i mai, però mai, ens vingué al pensament l'idea de la mort, ni remotament, al contrari, dia rera dia, notàrem que la nostra sang s'enriquia en vitamines que feien de nosaltres homes predisposats per a les més arriscades empreses.

A què es deu aquest miracle? ens dèiem.

El miracle era, que no hi havia tal miracle, que teníem més força, més resistència que no ens creïem. No sabíem una tal potencialitat en nosaltres.

En una paraula: ens desconeixíem nosaltres mateixos.

Lliurats de des de molt temps a una vertadera disbauxa de crits i avalots que ens embriagà els sentits no coordinàvem bé el que volíem. Realment teníem els nervis malalts.

D'aquesta nostra malaurada inconsciència fou del que s'aprofità la dictadura, que si ella ens hagués vist amb els nervis ben trempats i amb

el ple coneixement, no s'hauria atrevit a befar-se de nosaltres.

La quietud forçosa d'aquest temps ha estat un vertader calmant pels nostres nervis i allà on abans pensàvem trobar la mort, havem descobert vida exuberant i rica.

Malauradament el descobriment vingué tard: quan ja ens havíem deixat lligar de peus i mans, i per tant érem impotents per a rebel·lar-nos contra el butxí més feble que nosaltres.

La lliçó ha estat dura, manca que sapiguem aprofitar-la.

Creiem que sí que ens valdrà d'experiència i que mai més dubtarem ni fitubejarem davant de res, no oblidant que som homes forts i que podem per tant fer-nos respectar amb tota dignitat.

Ens cal, però, molta serietat, serenitat i molta disciplina. Parlar, raonar; si cal aixecar la veu, aixecar-la però sense encegar-nos ni molt menys perdre els estreps; poques paraules i ben dites, clares i catalanes, sense mai abaixar la testa, que no ha d'abaixar-la el que té la raó amb ell; en fi, que ens sàpiguen realment forts per a defensar-nos de les escomeses siguin com siguin i vinguin de qui vinguin i, no en dubtem ni un moment, que si ens saben animats de fals propòsit mesuraran bé la manera de tractar i parlar-nos.

V A R I A

De vegades una frase, una actitud, revelen un home, us demostren la seva capacitat, us grafien d'una indubtable manera la seva psicologia. L'espontaneïtat és el vehicle que du i alhora el mirall que traeix la intimitat més gelosament abscondida.

Els fets que motiven aquesta mena de preàmbul acrediten d'una manera evident el que diem. Els fets són aquests:

Dies enrera, en una conversa que sostenien algunes persones parlant del canvi de situació política, i en recordar certs actes comesos pel personal addicte a la dictadura, un ex-regidor comentà d'una manera breu:

—*Quan els han fet pagar la multa i quan els han empresonats, és que alguna cosa havien fet.*

Això demostra l'equanimitat d'aquest senyor. Ja veus, ciutadà, que tens dret a pertènixer i

defensar qualsevol ideologia, quina comprensió trobaràs en molts dels teus conveïns. Aquest senyor era regidor, si arriba a ésser delegat governatiu o governador, no et dic res, ciutadà, de la indefensió en la qual hauriem viscut, i amb la tranquil·litat amb que s'hauria solventat el teu empresonament o la teva multa.

L'altre fet és com segueix. En el seguici d'un enterrament, deia un conegut, i tan com conegut indesitjable, ex-regidor:

—*No sé perquè retreuen com a millor la consuetud d'aquests ajuntaments d'ara; almenys a nosaltres ens van escollir.*

I tan ben escollits com erent Aquestes dugues frases, amics, us en donaran idea. Pensa, ciutadà, si et convé renunciar per sempre a llumneres semblants. Quan puguis votar, recorda-te'n. Amb gent d'aquesta geia no et seran mai respectades les teves idees, ni faran mai justícia a l'esperit de ciutadania.

Amoretetes

*Un que es pensava fer broma
creguent-se mortificar
féu sortir l'altra setmana
uns pasquins originals.
Ben segur que ell no sabia
el favor que ens dispensà
definint nostre periòdic
d'un modo tan elegant.
Mentre nosaltres dubtàvem
entre esquerres i dretans
ve la broma com de perles
a treure'ns de mals de cap.
Així, doncs, del tot conformes
molt ben dit, molt ben xafat;
amb orgull i alta la testa
som catòlics i esquerrans.*

* * *

*En la penya quotidiana
d'un cafè de la ciutat
baladrejava un subjecte
sobre el règim actual
bo i cantant les excel·lències
del que acaba de passar
per la tirria que portava
al problema català.
Ja cansat de xerrameca
i de sentir disbarats
un dels que li feien rotllo
al final li preguntà:
vós què sou, a fi de comptes?
sou monàrquic?, lliberal?,
conservador?, sou d'en Jaume?*

*sou, potser, republicà?
perquè si llegim l'història
dels vostres vint anys passats
quasi amb tots els que nomeno
veig que heveu col·laborat.
Jo no sé de cert encara
—continua l'interpel·lat—
lo que sóc i lo que pinto,
sols vos puc assegurar
sóc anti-catalanista;
veus-ho aquí ben net i clar.*

*Els que estimem nostra terra
i volem la pàtria gran
tindrem presents moltes coses
quan s'hagi de liquidar.*

PEPET GRAN

«Acció Catalana» a l'opinió

«Acció Catalana», en adreçar-se novament a l'opinió pública després d'uns anys d'incomunicació forçosa, comença refermant el seu ideari proclamat en la Conferència Nacional de 1922. Ara com aleshores entén que la tasca més fecunda, i l'única que pot donar suport i justificació a totes les altres és la de treballar Catalunya endins. Sis anys de persecució dictatorial, sortosament tan inhàbil com mal intencionada, han treballat a favor nostre en la tasca de desvetllar la consciència de Catalunya. Si calgués únicament treure-li del damunt el mantell d'uniformisme amb què han volgut cobrir-la els agents del Directori, la tasca seria molt fàcil. Més difícil és d'esborrar el solc produït per dos segles d'opressió borbònica. Retreiem en el nostre manifest inicial les paraules de Felip V: «Habiendo... pacificado enteramente mis armas el Principado de Cataluña, tocaba a mi soberanía de establecer gobierno en él», i no podem pas oblidar-les ara, després que, en ocasió ben triada —al cor de Barcelona i en la data del 19 de maig de 1924—, foren repetides per la veu més alta de l'Estat. El nostre catalanisme irreductible és la raó suprema d'existència del nostre agrupament. Per això, sols, si cal, però sempre disposats a col·laborar amb tots i qualsevol dels altres sectors catalanistes, reclamem un lloc arreu on calgui un esforç per a reivindicar la personalitat del nostre poble.

* * *

Dins «Acció Catalana», però, com a partit polític, no hi cap tothom. Al nostre costat poden venir només aquells catalanistes que siguin liberals, demòcrates i republicans.

«Acció Catalana» és liberal. Proclama els drets de l'home, els del ciutadà i els de la nació com una realitat natural que l'Estat no pot ni negar ni minvar sinó reco-

nèixer i garantir; proclama com a conseqüència de la llibertat del treball, el dret dels treballadors a organitzar-se legalment per garantir el fruit de llur esforç i la representació social que els pertoqui, i el deure de l'Estat a impedir que llur inferioritat econòmica o cultural anul·li o coaccioni aquella llibertat; proclama que l'Estat amb els seus serveis i els seus funcionaris no és més que el servidor dels ciutadans; proclama el dret de legítima defensa contra l'opressió estatal; constata com una forma moderna d'esclavitud, contrària per tant a la llibertat de l'home, el servei militar obligatori.

«Acció Catalana» creu que els principis liberals només poden ésser actuats políticament dins el sistema democràtic. Radicant la sobirania en els ciutadans és il·legítima, és només de fet, tota autoritat que no tingui un origen popular. Els poders de l'Estat, doncs—legislatiu executiu i judicial—, han d'emanar del poble, suprema garantia de llur independència mútua. La democràcia té la seva expressió en la voluntat de la majoria, controlada, però, i fiscalitzada amb tota llibertat per les minories.

La República és el coronament lògic de l'edifici democràtic. La sobirania popular és incompatible amb les funcions hereditàries i ho és també amb la irresponsabilitat dels càrrecs. Per això «Acció Catalana» a l'hora de la seva naixença va declarar la forma republicana com la més avinguda amb les característiques actuals de la nostra terra. L'experiència històrica demostra, però, que les monarquies no han caigut mai per la sola força dels principis republicans: han caigut quan els reis les han enfonsades. Aquesta constatació dobla la nostra fe republicana d'una esperança ben forta.

* * *

«Acció Catalana», doncs, reclama la llibertat, la democràcia i la República per tal que el nostre poble pugui estructurar i matisar la seva personalitat, per tal que, lliure de tota opressió i senyor dels seus desitjos, pugui donar expandiment a les valors del seu esperit. Així, alliberat de la tasca reivindicadora i defensiva que avui l'absorbeix, podrà contribuir com és del seu deure a la tasca universal del progrés i de la cultura. Res més lluny de nosaltres que de voler una Catalunya reclosa dins la campana pneumàtica del tipisme xovinista o de l'isolament esquerp.

La llibertat que ambicionem per a Catalunya és possible només dins un ambient general de llibertat. Per això estem disposats a una acció convergent amb tots aquells sectors polítics i d'opinió que dins i fora de Catalunya treballin pels ideals de llibertat, de democràcia i de República. Si tenim enfront enemics comuns, ¿com no voldríem acoblar els nostres esforços per tal d'enderrocar-los?

Enemics hem dit, i no solament noses. Les noses, apartant-les n'hi hauria prou. Els enemics del poble, però, aquells que l'han tingut esclavitzat i que han volgut deshonrar-lo, aquells que han trencat la paraula

Proximament «Gasetta d'Olot» publicarà uns reportatges retrospectius interessants, sobre denúncies, empresonaments i exilis.

i que han escarnit els juraments, aquests exigeixen tant com el criminal el càstig, no la revenja, sinó la justícia: advertiment saludable per a aquells altres que intentessin imitar-los.

* * *

La monarquia espanyola no és pas l'únic obstacle que cal enderrocar. Cal enderrocar també aquest mite de la sobirania absoluta de l'Estat. Els seus defensors són els únics veritables separatistes, ells que amb una ideologia reaccionària s'oposen a què la Societat de Nacions pugui esdevenir un super-Estat. Cal, però, mentre no s'arriba a la completa estructuració d'aquest organisme internacional, de complir la lletra i l'esperit dels pactes existents. Tanmateix el mecanisme dels tractats d'arbitratge i de conciliació, la garantia del Pacte de la Societat de les Nacions i del Pacte Kellogg són ja prou forts i la jurisdicció internacional de la Cort Suprema de La Haya prou respectada perquè els Estats que resten al marge dels punts neuràlgics mundials—i Espanya n'és un—puguin seguir l'exemple de Dinamarca, entrant tot seguit i d'una manera resoluta pel camí del desarmament.

* * *

La llibertat de l'home, la igualtat dels estaments, la fraternitat dels pobles, entén «Acció Catalana» que són la garantia indispensable del triomf de la causa de la nostra terra.

«Acció Catalana», que no és un partit personalista sinó un moviment popular, convida l'opinió catalana i especialment les joventuts, en qui cal fundar totes les esperances, a que la segueixin a proclamar i a servir els quatre principis inscrits en la seva senyera barrada: Catalanisme, Liberalisme, Democràcia, República.

Barcelona, 3 de Març de 1930.

Jaume Bofill, Lluís Nicolau d'Oliver, Romon d'Abadal i Vinyals, Josep Barbery, Pelai Vidal de Llobatera, Carles Jordà, Ferran de Segarra i de Siscar, Damià Casanova, H. Puig i Sais, J. M. Bassols, P. Geli, Miquel Roger, Martí Esteve, Lluís Guarro, Estanislau Duran i Reinald, Lluís Massot, Manuel Carrasco i Formiguera, Lluís Jover Nunell, J. Puig i Esteve, Rafel Closes, Joaquim de Camps i Arboix, Rafel Massó i Valenti, Xavier Rubies, Antoni Bergós, Carles Capdevila, Ferran Soldevila, Carles Soldevila, Josep Sunyol, Antoni Marfà, Josep M. de Segarra, Carles Riba, Eduard Segarra, Oriol Anguera de Sojo, Francesc Maria Masferrer, Jesús Maria Bellido, Baldiri Rahola, Carles Pi i Sunyer, Francesc Ferrando, Santiago Vivancos, Marian Iglésies d'Abadal, Manuel Raventós, Ramon Rahola, Darius Durà, Joan Maragall, Xavier Vidal de Llobatera, Doctor Girona Llagostera, Doctor Melcior Colet, Josep Fors, J. Ruiz Castella, Ramon Peipoc Avelí Bassols, Jeroni Moragas, Josep Cabanyes, J. V. Foix, Tomàs Garcés, Vicens Bernades, Miquel Cardona, A. Vilà, Ramon Sunyer, J. F. Puig, Xavier Regàs, J. Teixidor Roig, Rossend Llates, Manuel Brunet, Feliu Elies, Angel Ferran, J. Ventalló, Domènec Pallerola, Mateu Pou, Rafel Martí Roig, Claudi Bassols, Pere Miallet, F. Esteller, Francesc Tratal, T. Roig i Llop, Francesc Ordeig, A. Puig Gairalt, J. Santamaria, Eduard Ragasol, Alexandre Galt, Joan Estil'las, A. Martí Monteis,

M. Rodés i Arenyes, J. Draper, C. Ramon Danés Casa Bosch, R. Surinyach Senties, Ricard Casademont, M. Rubió i Tuduri, Baltasar Samper, Delfi Bonet, Josep Maria Planes.

(De «La Publicitat»)

Revista de Premsa

COMENTARI

LES ALTRES REPARACIONS

«Han estat ben oportunes—i ben discretes—les veus que s'han alçat per demanar que, passat el moment de coacció màxima, les autoritats eclesiàstiques cuitessin a reparar les arbitrarietats comeses per la Dictadura o sota la Dictadura en llurs jurisdiccions.

Tenim entès que els estralls no són idèntics en totes les diòcesis. N'hi ha que, gràcies a les particularíssimes dots d'energia dels prelats, secundats, com era de llei, per llur clerecia, no han donat curs a les arbitràries restriccions imposades a la predicació en llengua vernacle, ni a altra mena d'empentes de procedència menys alta per bé que més immediata. Entre aquestes diòcesis es comptaven—honoríficament per cert—la del cardenal-arquebisbe de Tarragona i la del bisbe de la Seu, doctor Guitart: dos exemples de com l'enteresa dels homes, quan s'apuntala en una causa justa, detura o desarma moltes violències.

Ara bé: ¿seria pretendre massa que les altures, seguint el ritme del darrer canvi de govern, anul·lessin aquelles instruccions que tanta emoció produïren a Catalunya? Algú, tal vegada, temerà que això equivalgui, de manera indirecta, a ratificar el mal principi de supeditació que va establir-se en un moment de flaqueça... El qui abrigui aquest temor farà un mal càlcul. Encara que avui les autoritats de l'Església mantinguin aquelles instruccions dictades per una Congregació romana, no desfarem pas la idea, profundament arrelada en el poble català, que aquelles instruccions varen ésser obtingudes per pressió estranya, no pas inspirades per un zel espontani. La sola manera d'atenuar el mal efecte d'aquell defalliment és esborrar bé i de pressa els seus efectes.—C. S.»

De «La Publicitat»

Pau Vila a «Atenea»

El Conferenciant

Pau Vila fou, abans que geògraf, pedagog. Ell va estar el primer alumne diplomad a l'Institut Rousseau de Ginebra i en els nostres centres docents, igualment que en la direcció del *Gimnasio Moderno* de Bogotà, ha desenrotllat una tasca pedagògica fecunda. Avui, no

molts ho saben, és també un expert en qüestions d'imatgeria popular. Per damunt de tot això, Pau Vila té la seva personalitat de geògraf. Ultra els treballs que en aquest ram ha publicat per a l'ensenyança elemental, té mèrits extraordinaris que han d'ésser-li reconeguts. Antic alumne de l'*Institut de Géographie Alpine* de Grenoble, ha estat l'introduïdor a Catalunya de la geografia humana amb el seu llibre «La Cerdanya». Seguint els mateixos mètodes, prepara dues monografies, l'una sobre Andorra i l'altra sobre la Costa de Llevant. El seu «Resum de Geografia de Catalunya» esdevindrà indiscutiblement el manual indispensable per al coneixement de la nostra terra. A més exerceix des de les planes de «La Publicitat» una activitat molt remarcable, seguida per milers de lectors, té encarregada la direcció d'una extensa geografia de Catalunya i ha traduït algunes obres. Entre els altres estudis sortits de la seva ploma, s'emporta les nostres simpaties l'assaig biogràfic del gran científic colombià F. J. de Caldas, cruelment afusellat per un govern opressor.

En temps de l'extingida Mancomunitat, el conspicu geògraf era secretari de l'Escola del Treball, director de la secció preparatòria a la Universitat Industrial i professor de geografia als Estudis Normals, càrrecs que abandonà fa cinc anys com a protesta de les disposicions infamants d'unes autoritats impopulars que violaren els principis del civisme. Si la seva energia el fa respectable el seu caràcter el fa atractiu. És l'excursionista infadigable que copsa ràpidament les característiques dels paisatges que esguarda. És l'inquisidor—no pas en sentit pejoratiu—, que buida en els seus carnets les dades que interessin a l'estudiós de la terra i que ell cerca amb habilitat extraordinària. I per a Olot fou uns dies l'hoste il·lustre que la distingi.

La Conferència

Dilluns passat, a l'hora anunciada, amb la sala atesada de gent, començà la conferència de Pau Vila. Prèviament el nostre company Antoni Planagumà recordà la figura de l'eminent geògraf, de l'excel·lent professor que en ell havia trobat i de l'home íntegre que no es doblegà davant de l'arbitrarietat. Aquestes paraules foren subratllades pels aplaudiments. Pau Vila les agrai amb gran afecte i, després d'una breu digressió, entrà en matèria.

Precisà la situació geogràfica d'Andorra, analitzà la seva evolució geològica, fixant-se particularment en la influència que en la formació de l'aspecte actual han tingut el glaciari i els corrents fluvials. Actualment Andorra és un enclotament voltat d'altres carenes paleozòiques. Té un aspecte agreste i un clima inclement, basta considerar que el poble menys enlairat està al doble de l'alçada d'Olot, i Soldeu, el més elevat, a 1825 metres. Es pot dir en veritat que Andorra és un país de contrastos, amb nou mesos d'hivern i tres d'estiu. Aquestes circumstàncies expliquen que el poblament d'Andorra fos tardà i que no s'hi hagin trobat objectes prehistòrics de cap mena. Les produccions naturals són pels andorrans font de riquesa insuficient. Les precipitacions aquoses no arriben al grau necessari per al desenvolupament de prades naturals.

El sègol, les patates i el tabac, en franca regressió, són els seus cultius. L'arbrat està representat principalment per l'abet i el pi negre, que en el seu domini superior viu arrapat al sòl. La configuració geològica del terreny no permet que la riquesa minera dongui rendiment apreciable. Les fargues foren en altre temps una de les seves migrades indústries. Fins fa pocs anys també hi funcionava una fàbrica de tabac. Actualment el peraire és l'únic industrial d'Andorra. La ramaderia i la transhumància contribueixen a donar vida a les valls. Els mercats d'Organyà i de Salàs són els llocs de contractació del bestiar andorrà.

Les dades sobre la població d'Andorra es contradixen. El conferenciant s'inclina a creure que la xifra de 3.500 habitants és potser la més apropiada a la realitat. La població d'Andorra es veu molt combatuda per l'emigració, cosa que res no té de particular si es compta amb la seva mesquinesa de mitjans. L'organització política és ben singular: Andorra està sota la cosobirania del bisbe de la Seu d'Urgell i del president de la República francesa. Ambdós personatges deleguen la seva representació en veguers, que solen viure fora d'Andorra, i són ensems representats per dos batlles. L'administració va a càrrec d'un consell format per vint i quatre membres elegits pels representants de les famílies. Com es veu Andorra és un estat català, però lligat amb doble influència, que en certes ocasions l'afavoreix i en altres la perjudica. L'esdevenidor d'Andorra tampoc és dels més esperançadors. Podrien aprofitar-se els salts d'aigua, i sembla que s'està en vies de fer-ho, les aigües medicinals i el turisme; això presuposa l'establiment d'una indústria hotelera i la millora dels mitjans de comunicació. Una altra font d'ingrés podria haver estat l'emissió de segells, llibertat que Andorra s'ha vist arrabassada, sense explicar-se com, pel govern espanyol. Acabada la conferència, Pau Vila fou molt felicitat i aplaudit. Immediatament es projectaren una llarga sèrie de diapositives d'Andorra, que foren comentades pel notable conferenciant.

CRITIQUES D'ART

Exposició d'escultures de Jaume Martrus a la Galeria Arenyes de Barcelona.

Ens plau reproduir la crítica que damunt les pàgines de «La Publicitat» ha publicat l'intel·ligentíssim crític d'art Carles Capdevila, sobre l'escultura del nostre amic Martrus al qual felicitem:

«Joan Sacs, en el catàleg d'aquesta important exposició, ens conta els avatars de l'autor, el nom del qual ha restat gairebé inèdit per a les joves promocions artístiques locals. Les vicissituds d'una existència plena d'imprevist i d'aventura fan més interessant l'art disciplinat discretament femení d'aquest escultor corremón, que en mig del tràfec d'una vida dispersa i múltiple ha sabut mantenir-se fidel al seu temperament i a la seva sensibi-

litat delicada. La característica del seu estil és la gràcia apresada dels escultors francesos de la bona època. El moviment de totes les seves figures obeeix a un concepte rítmic, elegant i expressiu; tota la concepció plàstica de Martrús convergeix a subjectar la realitat dintre una fórmula, el suport de la qual és una mena de tendresa alegre, una frivolitat reflexiva que fa, singularment, persuasiva la seva concepció escultòrica. En general, aquestes obres no us fan deturar per la dignitat concertada, ni per la força eloqüent de l'estructura ni per l'harmonia severa dels volums: és un filet de vida, de possibilitats humanes, una alegria suauament comunicativa, el que us invita a contemplar-les i fer-vos-hi amic. Són escultures per a soletats amables, per a rimar amb el fresseig dels jardins i servir de testimonis discrets a diàlegs amicals i confidències plaents. La tècnica intel·ligent de l'escultor concorda amb els seus propòsits plàstics i amb les seves conviccions estètiques i revela un professional en possessió de tots els recursos de l'ofici.»

Municipals

De conformitat amb el R. D. del 15 de Febrer, dimarts de la setmana passada foren designats per a formar el nou Ajuntament els majors contribuents senyors: Rafel Arau, Joan Tresserras, Antoni Casabó, Baldiri Descals, Josep Domènech, Marian Jolis, Joan Plana, Francesc Rius, Joan Puigdevall, Joan Tutau i Manuel Cases, i com a ex-regidors els senyors: Joaquim Vayreda, Candi Agustí, Tomàs Hostench, Francesc Vayreda, Joan Capdevila, regionalistes; Joan Pau i Enric Coromina, republicans; Francesc Puig, tradicionalista, i Maties Castanyer i Josep M.ª Torras, monàrquics.

A l'acte no hi assistí públic de cap mena.

El dimecres al migdia tingué lloc la constitució del nou Consistori, sota la presidència de l'alcalde upista Ramon de Roca.

Hi assistiren els senyors Tresserras, Casabó, Pau, Coromina, Puigdevall, Castanyer, Hostench, Capdevila, Tutau, Arau, Descals, Agustí i Puig.

De conformitat amb el que hi havia disposat, s'encarregà de l'alcaldia, per resultar de més edat, el senyor Tresserras. El senyor de Roca va retirar-se.

Dels designats deixaren d'assistir-hi sense presentar excusa els senyors Joan Plana i Joaquim Vayreda. Presentaren renúncia per incompatibilitat, malaltia o passar de l'edat: Josep Domènech, Manuel Casas, Francesc Rius, Marian Jolis, Josep M.ª Torras i Francesc Vayreda.

El Sr. Pau protestà de la manera que foren desposseïts dels càrrecs per la dictadura i per la manera poc democràtica com havien estat nomenats els nous municipis i anuncià que no acceptava el nomenament.

(1) Publiquem la informació municipal corresponent a la setmana passada, retirada del número anterior per excés d'original

El senyor Coromina s'adherí a les manifestacions del seu company, i varen retirar-se de l'estrada.

El senyor Castanyer, que ja era també de l'Ajuntament suara destituït i fins del del 23, digué que sense oposar-se a la protesta feta pels anteriors entenia que de conformitat amb l'Estatut no podien fer-se manifestacions de caràcter polític. Creu que no seria per demés demanar als poders autorització perquè els Municipis poguessin designar l'alcalde i les tinències.

Parlà després En Joan Capdevila protestant de la manera que la dictadura els arrabassà l'any 23 de la Corporació on els havia portat la voluntat popular. No satisfeta encara d'això —afegí— alguns dels que tornem ací, altres que han quedat fora i altre dissortadament traspassat, fórem indignament perseguits i empresonats per sostenir les nostres ideologies. D'això no cal dir que, atorgant-me la representació de tots, em cal protestar-ne amb més fermesa i també per la forma, poc liberal i gens democràtica, com el govern ha fet els Municipis que acaben de constituir-se. Sols pot admetre's com a forma automàtica per a substituir els pupistes i pel caràcter limitat i transitori que deu tenir la designació, però amb tot crec—acabà—que podia trobar-se una forma més adient i ajustada a la democràcia.

Finalment el senyor Agustí manifestà també la seva disconformitat amb la constitució dels Ajuntaments i principalment per les reserves que ha fet el govern. Hauria preferit —digué— portar-hi la representació popular com altres vegades, però sols admeto el càrrec per creure que serà de duració limitada i perquè podrem tots produir-nos amb entera llibertat en bé de la ciutat nostrada. Si no fos així, en el moment que calgui deixaré aquest sitial.

No puc acabar —afegí— sense demanar a la Corporació que faci algun acte o consti almenys en acta, la protesta per la manera com l'any 23 foren arrabassats d'aquesta casa els genuïns representants populars, i encara més per aquells regidors que després foren perseguits i empresonats, puix tots eren i són persones dignes i molt honorables.

El nombrós públic que hi assistí feia després els seus comentaris.

El dijous, a les onze, celebrà sessió el nou Ajuntament. Hi assistiren únicament els senyors Tresserras, Hostench, Casabó, Tutau, Agustí, Arau, Descals, Capdevila, Puig, Castanyer i Puigdevall.

Després de llegida i aprovada l'acta de l'anterior i de donar-se compte de l'estatuït i últimament ordenat pel Governador, foren designats amb interinitat per a ocupar les tinències els regidors de més edat, que són: Candi Agustí, com a Conseller d'Hisenda; Joan Tutau, per a Governació; Rafel Arau, per a Foment, i Baldiri Descals, per a Cultura.

Fou també designat regidor-jurat, el senyor Puigdevall.

Després de senyalar que la Permanent celebrarà sessió tots els dimarts a les sis de la tarda, fou presentada i llegida una proposició redactada en català i signada pels Srs. Capdevila, Castanyer i Tutau, demanant que fos acordat adreçar-se a la superioritat per què la designació d'alcalde i tenències sigui competència de la Corporació. Fou aprovada per unanimitat.

Dimarts a les sis de la tarda, la nova Comissió Municipal Permanent celebrà la seva sessió ordinària.

Baix la presidència del batlle senyor Tresserras, es reuniren els concellers senyors Agustí, Arau i Tutau.

A l'ordre del dia hi havia la distribució de cabals per al mes que som, que fou aprovada; l'extracte dels acords municipals corresponents a l'últim trimestre de l'any passat, dels que s'acordà donar-se per enterat, i una sol·licitud de venedors forans per a que els sigui concedida la bonificació que senyala l'ordenança sobre l'ocupació de llocs en dies de fires i mercats al passeig de Blay, la qual passà al negociat d'Hisenda per al corresponent dictamen.

N Ò T U L · L E S

Hem rebut innombrables proves d'afecte, de confiança i d'encoratjament després del nostre primer número.

Aquesta confiança ha fet que ens decidísim a augmentar el nombre de pàgines de GASETA D'OLOT. Això, naturalment, comporta unes despeses extraordinàries, que ens obliguen a augmentar el preu de subscripció.

Creiem que els nostres amics correspondran al nostre esforç i col·laboraran a la marxa ascendent del nostre setmanari.

= *El Deber* i *Acció Ciutadana* de la setmana passada donaven compte de la nostra aparició amb paraules molt falagueres. Agraïm de cor la salutació als benivolguts confreres.

= *Teatral*s.—Per a les festes de la quaresma totes les societats d'Olot que disposen d'un escenari petit o gran, anuncien funcions teatrals. En el número vinent les comentarem en lloc apart.

= A l'«Orfeó Popular Olotí», divendres, dia 7, es va donar un concert dedicat al senyor Baldri Descals Aubert tresorer de la mateixa. El programa fou suggestiu, car poguérem oir, després de tant temps d'ésser prohibits, «El Cant de la Senyera» i altres. Tot el temps que hem patit aquesta ronya que havem donat per dir-ne dictadura, estigué prohibit terminantment aquí interpretar «El Cant de la Senyera» si no vollem incórrer en un càstig sever dels nostres neronets, cas excepcional quan per tot arreu es cantava lliurement.

= En el mes de febrer han estat morts a l'escorxadó públic 496 porcs, 1.141 xals, 30 ovelles, 46 cabrits, 58 vedelles i 7 bous, amb un pes de 61.845 quilos, pels quals el Municipi cobrà per arbitris pessetes 14.889'65.

= Han estat nomenats per a les escoles públiques de Sant Privat de Bas i Riudaura, respectivament, els professors Teresa Mitjavila i Enric Moner.

= Per haver trencat arbres ha ingressat a la presó d'aquesta ciutat el veí de Sant Privat de Bas, Joan Esquena.

= Ha tornat a ploure extraordinàriament. Els rius han sofert una crescuda encara més grossa que les del gener i febrer, amb tot i que ja foren molt considerables. No cal dir que al cim de les muntanyes ha estat tot neu abundosa.

= La secció d'aficionats al teatre de l'«Orfeó Popular Olotí», està preparant per al diumenge, dia 16 del corrent, la representació de l'obra «Rodamón» d'En Gomis i Sentís, autor dels aplaudits «Misteri del Bosc» i «L'Aligot del Castell».

= Per uns amics entusiastes de la nostra dansa, seran donades cada dijous, de nou a deu de la vetlla, en l'estatge de l'«Orfeó Popular Olotí», lliçons per aprendre de ballar, comptar i repartir la sardana. Molt ens plauria que hi assistís força jovent. Felicitem coralment els iniciadors.

= Té molt d'èxit a la nostra ciutat la subscripció a benefici de la vídua i fill de Martí Vilanova, que continua oberta. A la nostra redacció recaptem quotes a aquest objecte. Quan sigui hora donarem compte de la quantitat recollida.

= Els balls del Carnaval han estat, malgrat el mal temps del diumenge i del dilluns, un èxit en totes les societats.

Els balls de dimarts, principalment el celebrat al Teatre Principal, fou un èxit de públic, encara que d'aquell Carnaval de disfressa i de disbauxa ja no en resta res.

Val més així.

= Dissabte darrer una treballadora de la casa «Singer», que regenta el nostre amic Candi Vinyeta, en tirar la persiana fou sobtada per un corrent elèctric, provinent d'algun contacte, que li produí una lleu ferida, sense altres conseqüències, gràcies a Déu.

= Demà, diumenge, sols restaran obertes les farmàcies Cardelús i Fajula.

= Per indicació de la «Federación Patronal» fem avinent que, per mitjà del R. D. de primer d'aquest mes, queden derogades totes les disposicions relatives a la regulació de la producció industrial, contingudes en la R.O. del 4 novembre i reglament del 3 de desembre de 1925, en la base 6.ª del R. D. del 7 de setembre de 1929 i en els articles 125 al 142 del Reglament de 24 de novembre del mateix any, amb excepció dels preceptes que fan referència als certificats de producció nacional, a l'organització del Registre de la Propietat Industrial i als serveis d'Estadística.

= La «Secció Artística» del «Centre Obrer d'Olot», comença demà la temporada teatral de Quaresma, amb dues representacions del grandios drama «La Tosca».

— Demà, diumenge, en el «Casal Marià» tindrà lloc una gran funció, prenent-hi part l'orquestra «La Principal Olotina».

POLITIQUES

Un setmanari model.—Feia temps que ens planyiem de la falta que feia a Catalunya un setmanari que, a més d'una informació completa i autoritzada de tot el moviment esportiu que tant interessa a la joventut, concedís tota la importància que cal a les manifestacions polítiques i culturals. Ho hem aconseguit i cal felicitar-nos-en, perquè amb l'empenta que ha acompanyat i la popularitat que ha assolit, confessem que supera les nostres esperances.

Ja comprendrà el lector que ens referim al setmanari dels dilluns «La Rambla» que ens duu una alenada setmanal de tots els batecs de la gran urbs i que coopera d'una manera eficaç a la cultura física i intel·lectual del nostre jovent.

En felicitar la Direcció del novell i ja popularíssim setmanari, el recomanem als nostres lectors, segurs que no quedaran defraudats.

= Ha causat molt bon efecte a la nostra ciutat i ha estat molt favorablement comentat el manifest que «Acció Catalana» ha dirigit a l'opinió.

= Tal com era anunciat, sortí dissabte *Acció Ciutadana*, el setmanari republicà-federal. Ens donà un número per tots conceptes lloable i aconseguí un gran èxit de públic. Nosaltres, en felicitar-lo coralment, li desitgem molts anys de vida.

= Ha causat estranyesa a la nostra ciutat un manifest del senyor Joan Pau, explicant la seva sortida de l'Ajuntament, pel fet de no ésser redactat en la nostra llengua; és hora que els nostres demòcrates ho siguin sempre.

DE SOCIETAT

Els joves esposos Joan Arau i Rosa Hostench, s'han vist per primera vegada pares d'un robust nen. Sigui enhorabona.

Dr. J. M.ª Vayreda.—Metge

EX-INTERN DE L'HOSPITAL CLINIC DE BARCELONA

Visita: passeig de Blay 56, de 12 a 1 i de 7 a 8

Malalties de l'Estómac i Pulmons.—**Raigs X**
Radiografia al domicili dels malalts.

= El dimarts passat va vestir l'hàbit de religiosa de l'Immaculat Cor de Maria, la distingida senyoreta Fernanda Dou i Mas de Xexàs. Fou apadrinada pels seus germans Lluís i Montserrat i enaltí les virtuts de l'estat religiós el senyor Rector-Arxiprest. Felicitem la nova religiosa i els seus pares.

= Els senyors Ramon Muntanyà de Roca i Matilde O'Madden, s'han vist pares d'una xamosa nena, a la qual han posat el nom d'Anna Maria.

Rebin els distingits esposos la nostra enhorabona.

= Ha estat nomenat jutge municipal interí l'advocat don Josep Teixidor.

OBITUARI

Els esposos Daniel Vinyes i Julita Pons, passen per la pena produïda per la mort del seu únic fill. (A. C. S.) Ens associem a la seva dolor.

RELIGIOSES

S'han celebrat amb la solemnitat de costum i amb bona concurrència de fidels, les funcions de desgreuges del Carnaval, especialment el Via-Crucis a Sant Francesc.

= Les conferències per a homes que l'any passat per la Quaresma donaren amb tant d'èxit als Caputxins els P. P. Basili de Rubí i Ermengol de Sarrià, aquest any les donarà el prestigiós sacerdot barceloní, doctor Masdexart la tercera setmana de setembre; en donarà alhora per a senyores i senyoretetes.

CULTURALS

Hom diu que el «Centre Catòlic» organitza un cicle de conferències quaresmals a càrrec de coneguts olotins.

EN E. VELEZ

Te el gust d'oferir el seu nou domicili i laboratori per a tota mena de treballs per a aficionats, amb la màxima qualitat i mínim preu.

Excursions, Banquets, Festes, Festes Religioses, etc.

Plaça Clarà, 12, 2

Esportives

Dimarts passat tingué lloc el sorteig del Campionat Local, donant el següent resultat:

Orfeó Popular Olotí—Olot F. C.
Indústria i Comerç—Centre Fontanella
Olot F. C.—Centre Obrer
Centre Fontanella—Orfeó Popular Olotí
Indústria i Comerç—Centre Obrer
Centre Fontanella—Olot F. C.
Orfeó Popular Olotí—Indústria i Comerç
Centre Fontanella—Centre Obrer
Olot F. C.—Indústria i Comerç
Orfeó Popular Olotí—Centre Obrer

Els partits es celebraran en el camp de l'Olot F. C. i regiran les regles acostumades en el Campionat Provincial, o sigui per punts i amb dues voltes.

Demà, diumenge, dia 9, jugaran l'Orfeó i l'Olot F. C. L'Olot F. C. presenta el següent equip:

Arbós
Corominas Descals
Picola Güell Pau I
Puig Vidal Martínez Pau II Ferret

L'Orfeó Popular Olotí alinia els següents jugadors:

Coll
Mercader Sàez
Giralt Curós Surinyac
Comadevall Figueras Riuró Rubio Rabassa

No podem assenyalar les altres dates, perquè dits
encontres seran alternats amb altres partits que jugarà
el primer equip de l'Olot F. C.

= Per causa de la pluja, diumenge passat no pogué
celebrar-se el partit que estava anunciat entre l'Olot
F. C. i la penya «Els Tres», composta de grans elements
de Barcelona.

= El proper diumenge, dia 16, ens visitarà el potent
equip «Argentona».

Electricitat Mèdica Cures per diatèrnia,
sol d'altura i raigs X.
GASSIOT Plaça de l'Estel (Pla de Llacs)
entrada per l'avinguda Paluzie.

SANTORAL

Diumenge *I de Quaresma*. 9. Sant Pacià, Bisbe de
Barcelona i Santa Francisca, vídua romana.

Dilluns, 10. Sant Melitó i companys, mrs.

Dimarts, 11. Sant Constantí, cf. i Sant Ramir, mr.

CAFE ESPORT

tots els dies festius al matí
d'onze a uua es donarà un
concert-vermouth a càrrec del

Trio Casanovas

integrat per:

MARCEL RIBAS (Piano)

F. CASANOVAS (Biolí)

ALFRED BLANCO

(Viol-loncel).

Dimecres, 12. Sant Gregori Magne, p., benedictí.
Témpores. Dejuni.

Dijous, 13. Sant Roderic, mr.

Divendres, 14. Santa Florentina, vg. i Santa Matilde,
reina. *Témpores. Dejuni i abstinència de carn.*

Dissabte, 15. Santa Madrona, vg. i mr. i Sant Longí,
mr. *Témpores. Dejuni. Ordres.*

FUNCIONS RELIGIOSES PRINCIPALS

Quaranta Hores. Segueixen a la Parroquial, amb
Exposició de les cinc a dos quarts de vuit els dies feiners,
i de les tres a dos quarts de vuit les festes.

Església Parroquial. Diumenge, a dos quarts de
quatre rosari, trisagi i sermó de Quaresma. Dimarts i
dijous, a les set del vespre, rosari i sermó quaresmal.
Divendres, a la mateixa hora, rosari i Via-Crucis.

P. P. Caputxins. Dissabte, a les set del vespre, Visita
espiritual a la Mare de Déu de Montserrat, amb plàtica.

Redacció i administració: Carrer Nou de Sant
Antoni, 7.

Preus de subscripció: Un any, 7'50 pessetes
Número solt, 0'15 pessetes.

Impremta de Pere Aubert. Olot

Gran assortit en
ESTAMPES
de

Primera Comunió
en la

IMPREMTA

AUBERT

Superior 35.—OLOT

BANC DE CATALUNYA

Sucursal d'Olot

Sant Rafel, 24

Compra i Venda de Valors — Descompte de Cupons — Canvis de Monedes — Girs i Lletres de Crèdit per Espanya i Extranjer — Negociació de Lletres — Suscripcions a Emprèstits — Comptes corrents en Moneda nacional i estrangera — Valors en Custòdia — Prèstecs en garantia de valors, etc.

Negociem els cupons: Obligacions Companyia General de Ferrocarrils Catalans 6 per cent venciment 1er Gener i 15 Febrer 1929 i Deutes Estat i Caixa Ferroviària venciment 1er d'Abril proper.

EL DE MÉS RENDIMENT

EL MÉS BÒ

I EL MÉS ECONOMIC

**DE VENTA EN TOTS ELS
BONS ESTABLIMENTS**

DEL 8 AL 20 DE MARÇ

visiti les exposicions de
mobles de **Les Tres
Portes**

Tenim exposat un Dormitori d'estil modern digue d'ésser examinat, es lo més perfecte i atrevit que s'ha fet en mobles.

"Les Tres Portes"

Hospici 9.— OLOT